

Ar. Ra. 1-37

ΞΑΝΘΙΑΣ

Εἶπω τι τῶν εἰωθότων, ᾧ δέσποτα,
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νῆ τὸν Δί' ὅ τι βούλει γε, πλήν “πιέζομαι”.
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γὰρ ἐστ' ἤδη χολή.

ΞΑ. μηδ' ἔτερον ἀστεῖόν τι;

ΔΙ. πλήν γ' “ὡς θλίβομαι”. 5

ΞΑ. τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιοι εἶπω;

ΔΙ. νῆ Δία

θαρρῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ ῥεῖς —

ΞΑ. τὸ τί;

ΔΙ. μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾶς.

ΞΑ. μηδ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων,

εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;

10

ΔΙ. μὴ δῆθ', ἰκετεύω, πλήν γ' ὅταν μέλλω ἔξεμειν.

ΞΑ. τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,

εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὄνπερ Φρυγνίχος

εἴωθε ποιεῖν καὶ Λύκις κάμειψίας

σκεύη φέρουσ' ἐκάστοτ' ἐν κωμωδία;

15

ΔΙ. μὴ νυν ποιήσης· ὡς ἐγὼ θεώμενος,

ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,

πλεῖν ἢ ἵναυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.

ΞΑ. ᾧ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὔτοσί,

ὅτι θλίβεται μὲν, τὸ δὲ γέλοιοι οὐκ ἔρεϊ.

20

ΔΙ. εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή,

ὅτ' ἐγὼ μὲν ὦν Διόνῦσος, υἱὸς Σταμνίου,

αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὄχῳ,

ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ' ἄχθος φέροι;

ΞΑ. οὐ γὰρ φέρω ἴγῳ;

ΔΙ. πῶς φέρεις γὰρ ὅς γ' ὄχεϊ; 25

ΞΑ. φέρων γε ταυτί.

ΔΙ. τίνα τρόπον;

ΞΑ. βαρέως πάνυ.

ΔΙ. οὐκ οὐν τὸ βάρος τοῦθ' ὃ σὺ φέρεις οὐκ οὐκ φέρει;

ΞΑ. οὐ δῆθ' ὅ γ' ἔχω ἴγῳ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δί' οὐ.

ΔΙ. πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;

ΞΑ. οὐκ οἶδ'· ὁ δ' ὤμος οὔτοσί πιέζεται.

30

ΔΙ. σὺ δ' οὐκ ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῆς σ' ὠφελεῖν,

ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.

ΞΑ. οἴμοι κακοδαίμων· τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;

ἢ τᾶν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.

ΔΙ. κατάβα, πανοῦργε. καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας

35

ἤδη βαδίζων εἰμι τῆσδ', οἷ πρῶτά με

ἔδει τραπέσθαι. παιδίον, παῖ, ἡμί, παῖ.